

Nastasja Pisarev

BUDIM SE DOZIVAJUĆI VOTSONA

Jutarnje svetlo se polako razliva po mastiljavom nebu i sunce se još nije pojavilo. Spremam se polako, uzimam torbu i izlazim na ulicu. Taman kad sam stigla do prelaza, gledam baš na sat, kad odjednom sve se topi i ja se budim. I ponovo ustajem, ponovo se spremam, i uzimam torbu, nadajući se da je to ovaj put stvarno.

Sanjam neotkrivene prostorije u velikoj kući. Dospavam u jedno potpuno novo krilo koje je dosad volšebno bilo skriveno od mene. Ali tu nema ništa posebno. Pohabane fotelje presvučene napuklim crnim skajem, nekoliko isluženih aparata za poker (za poker?) i golubovi, poluprazne prostorije pune žute svetlosti i prašine koja godinama pada po nameštaju, polako, kao sneg.

Ponekad sam u staroj biblioteci. Visoko se dižu police, ne vidim im kraj. Biblioteka je kao lavirint, i mada ne vidim, naslućujem prilike ljudi što usamljeni lutaju među knjigama. Visoko se dižu police, a ja među prašnjavim knjigama tražim stvari koje su drugi tu slučajno zaboravili. Uspevam da pronađem samo nekoliko crnih šahovskih figura pre nego što se probudim.

Sanjam često da sam neko drugi. Ponekad budem Šerlok Holms. Jurim ubice koji u dimu nestaju kroz kanalizaciju, trčim za njima ulicama mokrog pločnika. Kada me među zelenim brdima nalik na jastuke i brda iz slikovnica, uhvate, budim se dozivajući Votsona.

Nekad ne moram da rešavam slučajeve. Jednostavno putujem vozom i gledam kroz prozor kako se noćni pejzaži pretapaju. Crvenkasti polusrušeni škotski zamak nadomak zjapeće litice. Na mestima gde je zguljen gornji sloj zemlje zajedno sa rastinjem, vidim da je i zemlja iste crvenkaste boje kao i dvorac urastao u nju. Pa zatim slika čudesnog vrta u noći.

Njegove žive boje natopljene su i zagušene mrakom; tople i meke linije tropskog rastinja u ovoj noći su strašne, razrezane električnim svetlom meseca. Mesečina liže glatke listove i zraci joj se rasipaju pod nepravilnim uglovima, čudno izobličeni, boreći se s tmi-
nom. Zašušti vetar u vrtu, i ja već vidim kako rastinje iščezava, pretapajući se u novu sliku. Za čas, to je nepoznat grad sa starinskim zgradama u gotskom stilu, a potom vidim plažu i mesec što izlazi nad njom. Opet taj đavolski vetar, baca mi pesak u kosu i ustajem da zatorim prozor u kupeu.

Ponekad mene, Holmsa, juri savršeni uhoda. Toliko tih i toliko vešt, da samo ja mogu da ga prozrem. Ipak ne dovoljno i da ga raskrinkam. I tako idem ja, sa mnom dragi, poznati Votson i senka za mnom. Ne ostavlja me moj bešumni pratilac ni za trenutak, iako ja vešto izmičem. Izmaknem mu tek u zoru, kada se probudim. Pitam se budi li se i on tada, ili umire kada se moj san završi?

Putujem tako svetovima, ponekad ja, ponekad neko drugi, usput pokušavajući da razlučim koji je taj svet kome ja stvarno pripadam. Ali to još ne mogu i sve više mislim da to i nije važno. Koga je briga jesam li ovo sad prava ja, ili ona druga koja je ostala iza ogle-
dala.